

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΑ ΚΑΤ' ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

(Ξενοφώντας του Έφραίου)

«Ο Ξενοφών δ' Έφραϊος εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς ἐρωτικούς συγγραφείς τῆς σχολῆς τοῦ Λόγγου, ποῦχε γράψει τὸ περίφημο «Τὰ κατὰ Ἀνθίαν καὶ Χλόην». Ἀπὸ τοῦ ἐρωτικοῦ του μυθιοῦργου «Τὰ κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην» τὸ γλυκύτερον καὶ περιπαθέστατον, μεταφράζομε τὸ παρακάτω κεφάλαιον.

«...Ὅταν περὶ ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν γάμων καὶ γιορτὲς ἐγίνοντο καὶ θυσίαι σπουδαίου θεοῦ. Κι' ὅταν ὅλα αὐτὰ ἐτελείωσαν κι' ἔφθασεν ἡ νύχτα (ποῦ τόσον ἀνυπομονοῦσαν γι' αὐτὴν κι' ὁ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία), ὠδήγησαν τὴν κόρην στὴν νυμφικὴν παστάδα κρατώντας λαμπάδες, τραγουδώντας τὸν ἕμνεϊο καὶ τὴν ἐπλάγιασαν ἀφοῦ τὴν εὐχίθησαν. Ἦταν δὲ ὁ νυμφικός θάλαμος ἔτσι στολισμένος κρεββάτι χρυσοῦ μὲ πορφύρα σκεπάσματα καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ σκηνὴ τῆς Βαβυλωνίας μ' Ἔρωτες ποῦ καίζανε, ἄλλοι παραστεκόμενοι στὴν Ἀφροδίτη, ἄλλοι καβάλλα σὲ πουλιά, ἄλλοι ποῦλεκαν στεφάνια κι' ἄλλοι ποῦφεραν λουλούδια. Στὴν ἄλλη μπάντα τοῦ κρεββατιοῦ ὁ Ἄρης ἦταν ζωγραφισμένος ἄσπλος τῆς Ἀφροδίτης πολυαγαπημένος, καταστόλιτος κι' ἀνθοστεφανωμένος, ὁ ἔρωτας δὲ τὸν ὠδηγοῦσε κριτώντας ἀναμμένη λαμπάδα. Τότε οἱ δύο ἀγαπημένοι οὔτε νὰ μιλήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ποροῦσαν, οὔτε νὰ κυταχτοῦν. Ἦσαν ντροπαλοὶ καὶ φοβισμένοι. Ἡ ψυχὴ τους ἐσαρταροῦσαν. Τέλος ὁ Ἀβροκόμης ἀνατηρόθηγε, κι' ἀγκάλιασε τὴν Ἀνθίαν, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ χόνη δάκρυα, δάκρυα θερμά, ποῦ δὲν ἦσαν παρὰ τῆς ψυχῆς τῆς τὰ σύμβολα...

— «ὦ! πολυπόθητῆς μου νύχτας, εἶπε τότε ὁ Ἀβροκόμης, τὴ γλυκὰ ποῦ σ' ἀπολαμβάνω τώρα ἀφοῦ ἐδυστύχησα τόσες ἄλλες νύχτες, ὡ κοπέλλα μου περὶ γλυκεῖα ἀπὸ τὸ φῶς, ἀπ' ὅλες στὸν κόσμο εὐτυχέστερη, τὸν ἀγαπημένο σου ἔχεις ἀπόψε σιὰ σου. Μαζὺ μου θὰ ζήσης καὶ θὰ πεθάνης σὺν γυναίκα φρόνημη!

Ἀφοῦ δὲ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἄρχισε νὰ τὴν γεμίζει φιλιὰ καὶ νὰ ρουφᾷ σὲ κάθε φίλημα τὰ δάκρυά τῆς ποῦ τοῦ φαινότουσαν περὶ γλυκὰ κι' ἀπὸ τὸ νέκταρ καὶ περὶ δραστικά ἀπὸ κάθε φάρμακο ποῦ ὑπάρχει κατὰ τοῦ πόνου. Τότε τοῦ εἶπε καὶ ἡ Ἀνθία:

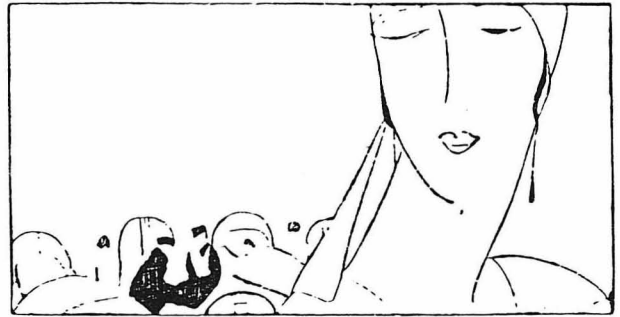
— Ἀβροκόμη, ποῦ φαίνομαι καλὴ καὶ μὲ βρίζεις; ἔμορφη, σὺ ὁ τόσο ἔμορφος; Ἀνάδρα καὶ δεῖλὴ γιατί ἐβράσταξες τὸν καρδιοπληγωτὴ ἔρωτά μας τόσον καιρὸ; Γιατί ἀμέλησες; Ἀπὸ τὰ δικὰ μου βράσανα καταλαβαίνω κι' ὅσα σὺ ἔχεις περάσει. Ἀλλὰ νὰ, τώρα πίνεις τὰ δάκρυά μου καὶ τὰ ὄρατα σου τὰ μαλλιά δένονται γύρω στὸ λαμό μου... Ἐλα... Ἄς βρῆξομε μὲ δάκρυα ἐρωτικῆς χαρᾶς τὰ στεφάνια μας ποῦχουν πέσει πλάγι μου.

Ὅταν εἶπε αὐτὰ ἡ Ἀνθία ἄρχισε νὸ φιλεῖ τὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλα τοῦ Ἀβροκόμη, νὰ κούβη τὸ προσωπάκι τῆς; στὰ μυρωμένα του μαλλιά, καὶ νὰ τὸν ὀρνή μὲ τ' ἀνθία τῶν στεφανίων. Καὶ κολλώντας τὰ χεῖλη τῆς στὰ χεῖλη του ἐστελνε μὲ γλυκὰ φιλήματα τῆς; ψυχῆ; τῆς τὰ μουσικὰ στοῦ λατρευτοῦ τῆς τὴν ψυχῆ. Ἐπειτα τοῦ φιλοῦσε τὰ μάτια καὶ τοῦ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ:

— «ὦ, ἐσεῖς πόσες φορές δὲ μ' ἐλυπήσατε, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ ἐκεντρίσατε μ' ἕνα σας βλέμμα τὴν ψυχῆ, μάτια ποῦχαστε τότε σοβαρὰ καὶ τώρα ἐρωτικά, ποσο καλὰ ὠδηγήσατε τὸν ἔρωτά μου στὴν ψυχῆ τοῦ Ἀβροκόμη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν σὰς γλυκοφιλῶ τώρα καὶ γι' αὐτὸ κερῶνω ἐπάνω σας τὰ μάτια μου. Σεῖς πάντα νὰ μοῦ τὰ κυτᾶζετε καὶ ποτὲ νὰ μὴ δεῖξετε ἄλλη χαμμιά ὡς ἔμορφη στὸν Ἀβροκόμη, ὅπως καὶ μένα δὲ θ' ἵ μοῦ φανῆ κανεῖς ποῖα ἄλλος ἔμορφος...

Ἀφοῦ εἶπαν αὐτὰ, γλυκαγκαλιαστήκανε καὶ πέσαν στὰ παιγνίδια...

Παράφρ. Ἐριφύλης

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΣ

(Ἀγνώστου ποιητοῦ)

Στ' ἄλωνα σὺν τὴν βλέπω ν' ἄρμεγγὴ τὴν γελάδα, καὶ νὰ γελᾷ, τὴν Μάρω μὲ πᾶνει σὺν λωλάδα, καὶ μὲ τὰ σοκολιανὰ τῆς, σὺν εἶνε στολισμένη τὴν Κυριακῆ, ἡ καρδιά μου δὲν ἔξω τι παθαίνει.

Ἄχ! τί νὰ γάνω τώρα; Μὲ τέτοιον ἕνα πόνο ἀφίνω τὴν δουλειά μου γιὰ νὰ τὴν καμαρώνω. Ἄχ! τί νὰ ποῦ ὁ καυτένος; ὦ; καὶ στὴν λειτουργιὰ τὴν Μάρω βλέπω μόνο δική μου Παναγιὰ.

Ἄχ! κάνε με, παπᾶ μου, ποῦ νάχω τὴν εὐχή σου! τ' ἀλέτρι νὰ δουλεύω, ν' ἀκούω τὴν διδαχὴ σου. Ἄν κάνης γιὰ τὴν γειά μου, παπᾶ ξμου, μὴ γιτειά. μιὰ χηνὰ θὰ σοῦ τέρω μεγάλη καὶ παχειά!

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ)

Δ. Στάης

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Τοῦ Φιλίππου Φάμπρ

1750-1794

Βρέχει, βρέχει, βοσκοπούλα, μᾶσε τ' ἄσπρα σου τ' ἄρνια κι' ἔλα, πᾶμε στὴν καλύβα, βοσκοπούλα μου, γοργά. Τὸ νερὸ στὰ φύλλα πέφτει καὶ φουὰ ἄγριος ὁ ροιῶς; νὰ, σὲ λίγο φάνει ἡ μπόρα, νάη, λάμπει μιὰ ἀστραπὴ!

Νὰ κυλᾷ σημάωνντάς μας δὲν ἀκούς τὸν κεραυνὸ; Δίπλα μου ἔλα, βοσκοπούλα, καὶ περπάτα θαρρετά. Βλέπω μπρός μας τὴν καλύβη; στάσου, κύτταξε νὰ ἰδῆς, ἡ μητέρα κι' ἀδερφή μου ἡ Ἄννα ἀνοίγουν τὸ μαντζι.

Καλησπέρα σου μητέρα, καλησπέρα σου, ἀδερφή, τὴ βοσκουλά φέρνω ἀποψὲ νὰ περῶσ τὴ βραδεῖα. Σῶρε δίπλα, ἀγαπὴ ἰένη, στὴ φωτιά νὰ ζεσταθῆ; ἀδερφή, συντρόφεψέ τη' μπᾶτε, πρόβατα κι' ἐσεῖ;!

Γιὰ τ' ὄρατο τῆς τὸ κοπάδι, μᾶνε, φρόντισε καλὰ, δόστε περὶ πολὺ χορτάρι στὸ μικρότερο τ' ἄρνι. Ἔτσι πλάι τῆς τώρα ἄς πᾶμε. Μὲ τὴν πρώτη σου ματιὰ θὲ νὰ ἰδῆς πόσο εἶνε ὄρατα μὲ τὴν ἄσκη τραχηλιά.

Γιὰ νὰ σ' ἔχω περὶ κοντά μου πάρε ἐτοῦτο τὸ σκαμνί; στὸ φτωχὸ μας τὸ τραπέζι θὰ μᾶς φέγγη ἕνα δαδί. Δὲ θὰ πηξ; λγάμι γάλα, βοσκοτοῦλα δὲν πεινάς; Ἄπ' τὴ μπόσα ἦσαι ἀκόμα κουρασμένη. Πῶς βαστᾶ;!

Ἔτοιμο εἶνε τὸ κρεββάτι; μὰ πρὶν ἀποκοιμηθῆ; ἀπ' τὸ στόμα σου νὰ πάρω ἄσε μόνο ἕνα φιλή! Κοκκινίζει, ντροπαλή μου; Μ' αὔζω ἡ μάνα μου κι' ἐγὼ στὸν πατέρω σου θὰ πᾶμε, βοσκοπούλα, προξενεῖο!...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΤΗ ΚΟΥΝΙΑ

(Τοῦ Schiller)

Εὐτυχισμένο μου μικρὸ, τὸ λιγνο πέρα — πέρα, εἶνε γιὰ σὲ ἀτέλειτο, ἀπέραντο, μακρὸ. Μεγάλωσε, γέιν' ἄνθρωπος, τότε θὰ δῆς, μιὰ μέρα, ἡ γῆ μας ἡ ἀτέλειωτη θᾶνε γιὰ σὲ μικρῆ...

(Ἀπὸ τὰ «Ἐπιγράμματᾶ» του)

